

Петер Хухел

ИЗВЕСНА МЕСТА

КРАЈОЛИК ИЗА ВАРШАВЕ

Март попут шиљатог пијука разбија
лед неба одозго.
Свјетлост се стропоштава из напуклине,
Спаљујући све до темеља,
На телеграфске жице и огољене друмове.
У подне бијело гнијездо прави у трсју
Једна велика птица.
Раскречи ли ножне прсте, засја провидна
Кожица за пливање од танке магле.

Брзо се смрачи.
Пљоснатије од псећег непца
Небо је тада засвођено.
Један се брежуљак пуши,
Као да тамо још увијек сједе
Ловци крај мокре зимске ватре.
Куда су отишли?
Зечји траг у снијегу
Некад је то казивао.

ВАРШАВСКА СПОМЕН-ПЛОЧА

I

Оставише муње
Разорених љета
Пепео на дрвећу.
У ожиљку зида
Појављују се мртви.
Стопала без обуће мрзну се
У роси ружа.

II

О света крви,
Горјело је
У свим венама града.
Бедем
Рањеног мяса
Бјеху уста.
О ћутњу језика
За зубима
Разбило се гвожђе.

КЛАНАЦ КОД БАЛЧИКА*

Увече мјесец објеси
Високо на тополи
Сребрни оглав Цигана.
Ископа га
Испод камења
Гдје коњске лобање
И гајтани свјетлуцају.

Старица
Тетовираног чела
Иде кроз кланац,
Са ждријебетом

На конопљаном улару.
Погледа увис
У старо циганско сребро
Тополе.

Ноћу диже из ватре
Цјепку што тиња.
Ковитла је изнад главе,
Дерња се па хитне
У таму мртвих
Задимљени угарак.

Топола стоји, пепељаста.
Корњача носи
Српастим ходом
Росу у кукурузе.

* *Балчик* – лучко мјесто на црноморској обали
у Бугарској. (Прим. њев.)

МОМЧИЛ*

Мјесец дође преко усјека у брдима.
На стијењу се појави сребро,
То око ноћи.
Тутњаву копита,
Што дуго у камену одјекиваше,
Загуши прашина.
Брже је пастир гонио стадо,
Његова сјенка успентра се
Уз ћутање кланца.

Наврх брда,
Опасано стјеновитим зидом,
Али изложено
Запаху великог неба,
Татарско село;

Сива цамија
Не виша од стога сламе.
Крај воденог точка колиба,
Хладњикав, мек мирис брашна
Лежао је на прагу.
И текла магла,
Бијело овчје млијеко,
Преко ивице крова.

**Момчил – циганско насеље недалеко од Балчика. (Прим. њрев.)*

МОНТЕРОСО

Распукли пупољак
Акорда с гитаре.
Најављује се
Вече у бару.

На Каптолском тргу
Клесар умотава
Длијето у сукно.
Писка ластавица с торња
Изоштрава зрак.
Преко брда
Мермерни мајдани бијелих облака
Које вјетар теше.

Они што не нађу
Извор сваке милости
И остану
Код Ангелуса
У седмоструком дугу,
Они на чамцу позајмљују
И испитују
Оштрице харпуна.

КУЋА КОД ОЛМИТЕЛА

Нико не видје анђела зоре
У огртачу од слане пјене.
Али је мирис мора и алги
Носио небо
И хладио врело чело чамаца.
Рибаци погасили лампе.

Нико не видје анђела зоре.
Ћутање иступи из сјенке
Пинија и кроз капију прође:
Тебе никаква смрт не изјури.
У врчу се стину уље.
Али је бијела вода стијења
Носила небо.

РИМ

Завршено љето,
на крајњем рубу сунца
већ почиње мрак.
Задивљало жбуње ловорике,
иза њега скровиште
од чичка и камена,
које се ускраћује
гласу.

Провидност
подневног свјетла,
стихови који ни на шта не подсјећају,
бистра вода
додирује уста.

СУБИАКО

Град
сестрински припојен
ведрој јасноћи брда,
на рубу стијена манастирско небо.
Испод испуцалих стабала
дудова у дворишту
оштар сјај једне лопате –
хоће да мртве ископава.

На бијелом зиду
монах корача уз степенице,
зној му кроз вјеће цури.
Све блиједи на свјетлу и жези,
груби окер зидова,
посна крхка маховина на камењу,
оскудно зеленило на ријеци.
Звонар иде у подераним платненим ципелама,
ускоро ће подне да одјекне.

Коза роговима
одгурне сунце
па танку сјенку тражи.
Пилатова здјела је без воде,
не може своје руке да пере.

Превео с немачког
Стеван Тонић